

Svilena ruta

Ilustriral Godec Fr.

Tisto leto sem zelo težko čakal božiča. Vse moje misli so se vrtele samo okrog jaslic in božičnega drevesca, ki se je vsako leto lesketalo od srebrnih niti in lepo pisanih kroglic.

Sneg je zapadel prav kasno. Toda bilo ga je najmanj za pol metra in kmalu ga je prijala mrzlina, ki je čez noč spremenila sneženo odejo v bleščeče bisere. Po Matiječevem bregu smo si otroci hitro napravili sankališče in tudi na vaški luži nas je bilo dovolj, ko se je led nekoliko odebelil. Vendar me niti sankanje niti drsanje nista mogla odvrniti od edine misli, ki me je neprestano zajedala in mi še v dolgi zimski noči ni pustila takoj zaspati.

Gojil sem to svetlo misel v sebi in jo medil kakor žlahtno jabolko. Nihče ni vedel zanjo, še Julči ne, katero sem od vseh sester in bratov imel najrajši. Skrival sem jo kakor otrok ukradene orglice in bal sem se, da bi jo morda mati mogla odkriti v mojih zamišljenih očeh.

Trepetal sem ob misli na božični večer. Jaslice v kotu, rdeča oljnata lučka pred njimi, na mizi pa božično drevesce in pod njim darovi. Za očeta, za brate, za sestre, zame in tudi za mater. In za mater bosta dva zavitka. Očetu in moj. Kako bo pogledala mati. V svilen papir je zavito darilo in s srebrno nitjo prevezano. In na papirju je zapisano: Svoji dragi mamici — ljubeči Drago.

Vsi bodo strmeli, ko bo mati razvezovala srebrno nit. Razgrnila bo papir prav nalahno in smehljaje zrla vame. Vroče mi je prihajalo od razburjenja ob tej misli.

Svilena ruta. Čisto svilena, z belimi in svetlimi rožicami posejana, edina, ki je bila naprodaj v vasi. Vse druge so bile slabše. Z materjo sva jo v poletju nekoč občudovala in že takrat sem sklenil, da jo moram kupiti.

Denarja nisem imel. Le nekaj malega je ležalo v mojem hranilniku. Toda vedel sem, da ruta stane mnogo denarja.

Tisto jesen je bilo vreme kakor nalašč za gobe. Toplo in precej deževno, tako da je gobe kar gnalo iz zemlje. V Štupnikovi stelnici sem vedel za nekaj dobrih mest in že sem imel pripravljen načrt. Začel sem hoditi za jurčki in dasi mi jih je Bekarjev Lojze včasih tik pred nosom pobral, sem jih vsakokrat našel najmanj deset. S kako slastjo sem jih obrezoval! Prav nalahko sem drsel z nožem po belem peclju in srce se mi je kar smejalo, ko sem na tanke rezine razrezan klobuk razdeval po deski. In kadar se je sonce uprlo na moj zaklad! Kar mrl sem od sreče.

Suhe gobe sem spravljal v vrečico. Vsak dan sem jo tehtal in pestoval in slajšega glasu ni bilo za moja ušesa kakor šuštenje suhih gobovih rezin.

Do prvega mraza sem jih nabral dva kilograma. Nato jih je mraz zamoril. Žal mi je bilo. Toda ker je bila precej visoka cena zanje, sem izkupil nepričakovano veliko vsoto.

Ravno za svileno ruto je bilo. Ko sem jo držal v rokah, blestečo in mehko in za svoj denar kupljeno, mi je močno bilo srce od prevelike sreče. Stisnil sem zavitek pod suknjič, doma pa hitro skočil na podstrešje in ga skrnil v omarico, kjer sem imel spravljene Mohorjeve knjige. Revna omarica je postala zame zakladnica. Vsak dan sem bil vsaj enkrat pri njej, obračal zavitek po rokah in čakal božičnega večera, štel dneve in ure.

Nazadnje je prišla sveta noč.
Lepa kakor vsako leto, zame naj-
lepša, kar sem jih kdaj doživel.
Še nikdar se mi materine oči niso
zdele tako globoke kakor tisti
večer, ko je vzela v roke moj za-
vitek. Srce se mi je smejalo od
sreče, oči so mi pa postale vlaž-
ne. Sam ne vem zakaj.

Lepa je bila svilena ruta v
medli luči. Zdela se mi je še
lepša ob svetlobi lučk.

»Ūbogi otrok,« se je nasmeh-
nila mati in me stisnila k sebi.
To ni bila drugače njena navada.

»Za polnočnico si jo nade-
nem in ti boš šel z menoj v
klop,« me je objela z roko okrog
vratu.

Nato smo zapeli svetononočno pesem. Glas se mi je še tresel, toda pel sem
iz vse duše. Mati pa je sedela pri meni in me držala za roko.

J. Kmet

Tepežkanje

Ilustriral O. Gaspari

Zgodaj je padel sneg tisto jesen. A za Miklavža ga je vzelo. Bilo je precej dni sončno in prijetno kot že dolgo ne. Že se je Drnulčev Tinček veselil božičnih praznikov, o katerih mu je mati toliko pripovedovala. O, gotovo bo šel k polnočnici. Z Gričarjevim Nankom sta se že zmenila.

Toda prav pred božičem je namedlo, da se je kamnitna miza pred hišo kar skrila pod snegom. Tinček je moral vse praznike ostati doma, tudi Gričarjev se ni ganil s peči. Še Resarjev Nace je komaj pregazil s konji do fare, da je za silo napravil gaz.

Hudo je bilo Tinčku, da bi najrajši praznike prejokal, če bi ga ne bilo sram.

»Saj boš šel tepežkat, letos pa,« ga je tolažila mati in zatrjevala: »Če boš priden, ti res ne bo nihče branil.« Saj je bilo materi tudi hudo, ko je spoznala njegovo bolečino.

»Joj, tepežkat!« Tinčku so se zasvetile oči. Na mah so se mu žalostne misli nasmehnile v živem veselju.

»Res, mati, kaj ne, da bom šel?« Kar ni mogel verjeti. »Pa Gričarjev tudi, saj je šel tudi lani. Kdaj bo prišel tisti dan, kdo mi bo spletel korobač? Pa orglice bom vzel, kaj ne mati?«

Sto vprašanj mu je sijalo iz oči. Vedno mu je morala mati odgovorjati, nikoli ji ni dal miru. Vse je hotel vedeti. Kar razposajen je postal od veselja. Vsak dan je hitel k Nanku. Sedela sta kot bratca na topli peči in se potapljala v prelepe sanje. Hodila bosta od hiše do hiše, reševala s korobačem gospodarja in gospodinjo: